

GNAROWAĆ (1) *vb impf*

3 sg *imp* niech gnaruje.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (ten sam przykład) – XVII(XVIII) w.

Zapewniać sobie środki utrzymania (z niem. generen, nähren) [co]: A pięć złotych ná ftrawę páchołkowi dofyć/ Niech nie wftytko kupuie/ może co vprośić. Da mu fie téz legumin/ to tego owégo/ Ołtátek niech gnáruie wedle zdánia łwégo. WyprPl A2v.

Cf [**GNAROWAN**], **GNAROWANIE**

MM